

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, en fer la pàtria digna?
GABRIEL ALOMAR

Redacció i Administració: Viladomat, 108 (Impremia)
Apartat de Correus, 757 - BARCELONA

El problema de les colònies a l'extranger

Havem llegit un extracte del report dels consols anglesos sobre les condicions del treball a Xina.

Es quelcom d'horrorós. Totes les concopiscències del capitalisme, tota la seva impietat i crueltat està descrita amb els colors més vius. Treballs de bestia, jornals de fam, castigs corporals; tot això és la flor de la civilització que les potències orientals exporten a llurs colònies. Aquest és l'exemple més convincent que ofereix el món culte als selvatges i als barbars. Es l'eficàcia dels benifets del progrés que'l capitalisme magnanimament no escatima als pobles atrassats.

Però els pobles atrassats avancen, les colònies es desenvolupen; constantment transmeten a les grans metròpolis culturals joves per a que aprenguen en les Universitats tota l'intimitat de la civilització, que s'empapin ben bé de l'esperit que la guia per demunt de tota la mala fé dels seus baixos aprofitadors. I quan retornen a llurs terres i veuen llurs germans en la més infamant esclavitud, esguarden l'orgull dels colonitzadors, l'enfàtic despotisme dels buròcrates i legionaris, la seva ànima es revolta en contra de tantes vexacions. Allavors esdevenen apòstols de la rebeldia i lliguen les veritats apreses en llur exili amb les llibertats del seu poble.

Les colònies s'en van. Les colònies es capaciten cada jorn més contra l'explotació europea i americana. Per acabar-ho d'empenye Rússia, saturada d'un sentiment justicier, fa de la victòria del proletariat i la dels pobles oprimits un mateix ideal. Les colònies s'escapen depressa, depressa, de les mans dels imperialistes del capitalisme.

Dintre dels mateixos imperis una forta corrent d'opinió s'oposa ja a l'obra de llurs governants. Anglaterra amb la qüestió de Mossul, França amb la del Marroc, els governs tenen en contra seva una multitud plena de consciència de la seva responsabilitat, desitjosa de treball noble en la pau i l'equitat més noble encara. Són les multituds obreres que s'oposen a l'obra perniciososa del capitalisme golafre.

Totes les glories dels imperis les veuen tacades amb sang dels seus fills primer, amb la suor i la vergonya dels indígenes després. Veuen tot l'afany de glòria nacionalista que fa tuf de petroli uns cops, altres es bruta de polsim de carbó i sempre, sempre, s'hi veu darrera un financier que amb el treball dels altres, amb els sofriments dels altres, forja una llegenda heroica i del heroi en fa un dissortat.

I no s'hi conformen. No c'eu que la civilització sigui dominació, ni despotisme, ni explotació monstruosa i s'oposen violentment ja a les pretensions burgeses. Que la civilització per a l'obrerisme és treball i progrés amb el treball; que mai no han vist que'l financier ni'l legionari creés ni inventés cosa profitosa a la benaurança humana. Que mai no han vist que la conquesta sigui argument convincent per a enmenar als homes pels camins de la cultura. Per ells, pels obrers dels paisos esmentats, Civilització porta l'amor pregon, sincer, lleal a l'home.

El socialisme compren que'l camí més lent per a cercar la cooperació de les rasses i pobles atrassats, és el de la dominació brutal, que'l camí més dreturer és el de mostrar-los els benifets de la pau i no els de la guerra. Que si les milionades gastades en despeses de guerra fosin esmerçades a obrir camins, a estendre ferrocarrils, a endegar rius, a construir ports, a aixecar escoles, tindria tot una altra eficàcia.

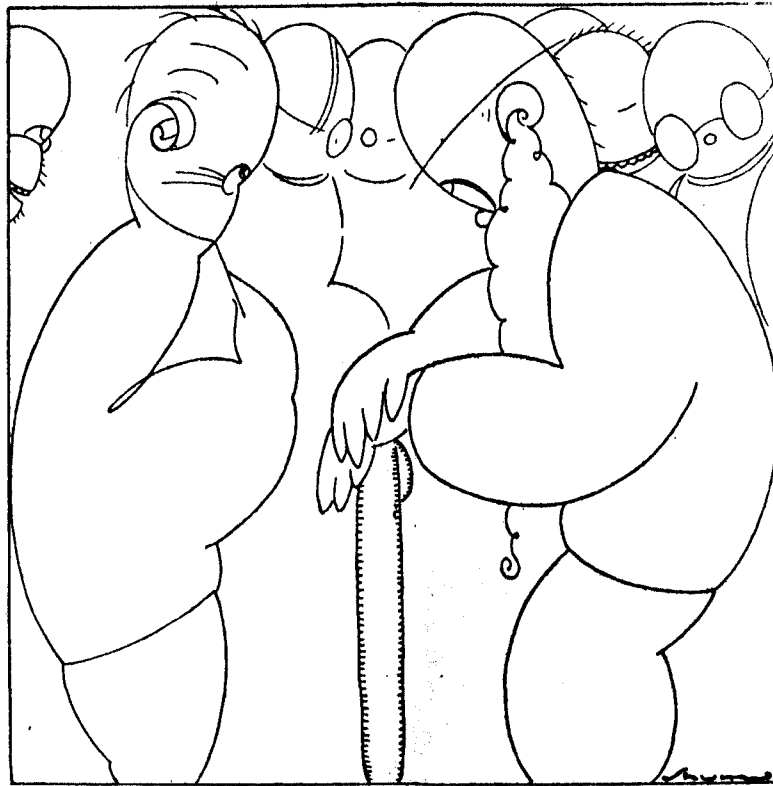
Les colònies s'escapen. No tardaran molts anys que'ls vells imperis s'esquarteraran i cauran, aixecant una pols infecte. Els pobles oprimits recobren la seva dignitat i recaben un tracte noble i això és incompatible amb l'imperialisme capitalista. Però quan les colònies s'alliberin no voldrà dir que's neguin pera cooperar a l'obra de l'avenç humà, que retornin a la seva primitiva selvatgeria, sino que altres llaços, mes fraternals, mes cordials els lligarà a les velles metròpolis civils. Aquets llaços no'ls establirà

però, el món capitalista, aquets llaços els te d'establir el món obrer.

La nova llei dels pobles han de dictarla aquells que no funden la solidaritat humana en la dominació i en la explotació, aquells que creuen que val més el que menys treballa i fan treballar als altres per ells, entenent el treball com una vergonya, sino aquells que del treball en fan la dignitat suprema, la alta jerarquia, la única obra útil que el cós social fretura.

Els imperis capitalistes se'n van, pero el gran imperi socialista tornarà a reunir als homes a l'obra comú de llur perfecció i ennobliment.

En 1955

— ....?

—Nada, señores. No pasa nada. No ocurre nada...

El treball dels nens

Una de les majors injustícies de l'organització social d'avui, és la que representa el treball dels nens. Qui no ha sentit punyida la seva sensibilitat, en veure febles criatures, lluitant penosamente amb un treball feixuc, desproporcionat a les seves forces? Es evident que en una societat organitzada racionalment el lloc d'aquests infants fóra a l'escola a aprendre, o el camp de joc, a fer salut. Amb el règim de treball forçat, el contrari, perden la migrada que els dona una herència fisiològica empobrida.

Que això és així, ningú no pot dubtar-ho. Nombrosos testimonis ho proven. Darrerament se n'ha publicat un de ben interessant, que resumia una enquesta feta a Nord-Amèrica sobre la salut dels joves treballadors. Cal remarcar que el convincent de les xifres, estriava sobretot en el lloc on l'estudi s'ha realitzat. No és precis insistir gaire per a fer comprendre que si una recerca semblant es fes aquí, el resultat fóra considerablement pitjor.

L'enquesta l'ha feta el "Bureau of Women in Industry", del Departament del Treball de l'Estat de Nova York, i comprèn 412 infants, una meitat nens i l'altre nenes, de menys de setze anys, i que seguien els cursos complementaris.

La majoria treballaven per a guanyar-se la vida, i alguns per que no volien anar a l'escola.

Fora casos excepcionals, no efectuaven treballs perillosos. No gens menys 11 per 100 havien re-

but ferides en el treball. Una quarta part d'ells podien sols disposar de seient que els obligaven a guardar una posició incòmoda, sobretot les nenes, puix la majoria dels nens estaven ocupats en tasques menys sedentàries. Una cinquena part aproximadament d'aquests infants treballaven en tallers sorollosos, 19 d'ells exercien un treball particularment fatigós pel sistema nerviós, i un 5 per 100 havien de traslladar pesos de més de nou quilos.

Les instal·lacions sanitàries de les tres quartes parts dels establiments en què treballaven, podien considerar-se com a defectuoses, sobretot les de les fàbriques. Per al 46 per 100 dels infants les instal·lacions eren francament dolentes.

Es féu un detingut estudi mèdic dels 412 nens, podent constatar que 99 sofrien irregularitats curables amb un règim o mesures d'higiene; 179 patien desajustaments, necessitats d'assistència mèdica, junt amb mesures higièniques; 93 es trobaven en un estat que els obligava de tant en tant a deixar el treball, però perfectament curable; 16 tenien malalties orgàniques que podien remeiar-se en part; 7 lesions orgàniques que exigien un tractament immediat, i, probablement, la interdicció de tota mena de treball. Nombroses nenes tenien tares causades per'l treball.

Es va trobar que 190 dels nens examinats, o sigui el 48 per 100, patien defectes que el treball havia intensificat. De cada dos nens, un tenia originàriament una tara

Entre la pau i la guerra

Ara que s'estan celebrant les sessions de l'actual reunió del Consell de la Societat de les Nacions, potser es podria donar una petita ullada sobre la situació de les dues tendències que ja fa temps volen conquerir l'hegemonia en les relacions entre els pobles.

No cal dubtar que es fan esforços enormes a fi que les relacions entre els Estats no esdevinguin una aferrissada lluita a cops de puny, sino un torneig entre persones de bona educació. De si els resultats cap a aquest cantó són falaguers, ja seria un xic difícil d'assegurar-ho. De totes maneres, les persones de bona fe que no escatimen el temps, ajustant i reajustant les peces per al millor funcionament de la màquina del pacifisme, mereixen bé de la Humanitat i són dignes de les més grans lloances.

Ara bé; és possible que tinguin estabilitat, almenys momentàniament, aquests bons desigs d'aferrar una pau universal? Existeix efectivament aquell organisme la suficient solvència moral per a imposar les solucions justes en els plets internacionals?

Creiem que no. No podem pas assegurar que sigui la Societat de les Nacions tal i com està actualment constituïda la que mereixi la nostra confiança. Mentre aquest organisme no pugui aplegar primer a tots els Estats, siguin vencedors o vençuts, des del punt de vista de la gran guerra i tinguin la significació que tinguin, i després a totes les nacionalitats, lliures o sotmeses, no pot considerar-se ni tan sols com un principi de garantia per a la pau universal, això sempre des d'un punt d'albir polític.

No és estrany, doncs, que el despit i al desconfiança encenguin les violències entre els pobles humils en veure sobre la realitat com els grans Estats que volen passar per paladins dels pacifisme, dominen altres pobles i altres races en nom d'una civilització que en últim cas sols representa als interessos d'una sola casta privilegiada i no pas els interessos del poble treballador.

Per aquest motiu no pot esperar-se pas que sobre els diferents problemes territorials i de races que hi ha plantejats en l'ample món, vingui una solució justa de part de la Societat de les Nacions que faci impossibles els conflictes armats.

Per arribar a un resultat semblant, caldria que aquest organisme donés molta més importància de la que ara dona a les valors morals dels problemes, abans que avalorar-los per les conveniències mútues dels Estats burgesos.

De moment, però, no és pas aquesta la tendència que veiem dominar. El cas mateix de la qüestió de Mossul ho demostra. Mosul és un antic vinyelat turc que administra l'Anglaterra per compte de l'Irak i per mandat de la Societat de Nacions. Turquia reivindica aquesta regió per considerar-la turca i Anglaterra diu que la seva sortida natural és cap a l'Efrates, i, per tant, és de l'Irak. Turquia objecta amb arguments contraris i demana un plebiscit. Anglaterra, però, no està per plebiscits i en nom de la civilització el refusa, puix a Mussul encara són bastant selvatges, segons els anglesos, i podrien trencar les urnes.

Ismet patxà, diu: "Bé, és indiferent, per que la "República turca no reconeix cap mandat de cap potència sobre qualsevol part del territori arrencat a l'antic Imperi Otomà", segons ha declarat darrerament a Laussana.

Naturalment, que aquestes paraules volen dir que no tenen les tropes gaire lluny per a respondre a la solució que doni a l'assumpte la Societat de Nacions.

Aquests indicis són una prova clara que l'ambició encara segueix apoderada del pacifisme. Pacifisme i evolució són dos termes que es troben bastant malafitjos. Els pobles han après a parlar arrenclerats darrera d'una tanca de fusells i sembla que d'aquesta manera, un xic rara, s'entenen potser una mica millor, en tots els terrenys.

Martí SUBIRATS

Un prec als nostres llegidors

El trasllat de la nostra impremta a Barcelona ha coincidit amb la malaltia del company administrador.

Per aquest motiu hem de pregar als nostres subscriptors vulguin excusar les deficiències que hagin pogut notar en el servei de repartiments les darreres setmanes, puix ben aviat quedarà reorganitzada la nostra administració en forma que quedarà excluída tota possibilitat de retraç.

que el treball accentuava fortament. Per això pot dir amb encert una conclusió de l'enquesta: "que el fer treballar un nen de menys de setze anys en condicions que l'afebleixen, és ja una mala operació des del punt de vista econòmic, perquè és l'index de la salut de la nació".

Això no són lirismes. Són veritats basades damunt fets. Són la lliçó de les xifres. I no oblidem les condicions de treball del lloc

on s'ha fet l'enquesta. Esgarifa de pensar els resultats que donaria si es fes seriosament aquí! Estem lluny de les lleis escolars que dificulten l'entrada al taller massa prematura, i l'edat de setze anys, objecte de l'estudi que comentem, ens sembla quelcom inasoluble, car tots estem cansats de veure pobres xicotets, perdent la poca salut que tenen sota el pes d'un treball esgotador.

GALDRIC

Un article interessant

El periòdic *Solidaridad Obrera*, òrgan de la Confederació Regional d'Astúries, i portaveu de la Confederació Nacional del Treball d'Espanya, en el número corresponent al dia 4 de setembre actual insereix un article signat pel company J. Peiró, sota el títol "Capacidad revolucionaria de la Confederación Nacional del Trabajo".

En Peiró comença l'article amb una cita marginal, recordant les següents paraules pronunciades per En Salvador Seguí, en el Congrés del Teatre de la Comèdia:

"Si la burguesia y el Estado declinaran en nosotros las responsabilidades de la cosa pública y de organizar la producción, a nuestra vez, nosotros tendríamos que rechazar esta responsabilidad porque estamos completamente incapacitados para aceptarla."

A continuació, l'articulista comenta irònicament l'actitud dels qui han viscut constantment obsessionats per la idea de fer una revolució que portés com a conseqüència la implantació del comunisme llibertari, per la qual cosa diu: "Hablar de comunismo libertario, pues, resultaría la mar de divertido si gestas y hechos que han sido, rebosantes de estulticia, no invitaran a llorar."

Afirma que d'alguns anys a aquesta part la Confederació pateix de dues malalties, que són (él) que ell anomena "espejismo revolucionario" i una plaga de confidentes pagats per actuar com agents provocadors.

Cita textos de l'obra de Kropotkin "La gran revolución" per a demostrar que les realitzacions revolucionàries consisteixen en un sentit de construcció i d'organització política i social, i no en estar animats d'un esperit insurgent i aixecar barricades, i pregunta: "¿Dónde está la labor constructiva verificada después del Congreso del Teatro de la Comedia, ya que entonces se vinculó en la C. N. T. una finalidad político-económico-social?" I per a donar una idea d'allò que s'ha fet en aquest sentit, afegeix:

"Preguntad a los atacados por el espejismo revolucionario qué haremos al día siguiente de verificado el hecho violento de la revolución, y os dirán—lo saben de sesión de la tierra y de los memoria—que hay que tomar podios e instrumentos de producción, transporte y cambio y organizar el trabajo y la distribución de su producto en común. Cada cual según sus fuerzas; a cada cual, según sus necesidades". Pero preguntadles cómo organizarán la producción y cómo su distribución al consumo, y aquí será Troya; y será Troya, porque, después de la citada confesión de supina ignorancia, los obreros se enzarzarán en agria disputa, que no discusión, para ponerse de acuerdo, y de fijo oíréis los estrabillos "desviación", "confusionismo", etc. Preguntadles, además,

sobre la capacidad económica industrial, agrícola, minera, etc., de España; habladles de estadísticas de exportación e importación, en fin, de estadística general, y os hallaréis en el mismo caso de antes. Y tendréis suerte si no os dicen que la economía básica de España es industrial y no agrícola, y que el químico, el ingeniero, el arquitecto, el técnico, en fin, para nada son necesarios en la sociedad futura. Los obreros os hablarán de las ciencias, del progreso, de la armonía, del embellecimiento de la vida social en todas sus manifestaciones, pero es un hecho cierto para ellos que los manuales se sobran a sí mismos — no quisieramos que se viera exageración en nuestras palabras, pues ellas reflejan un estado de conciencia muy generalizada entre los ultrarrevolucionarios de nuestros medios."

L'article d'En Peiró és interessantíssim per molts conceptes. Essent En Peiró un dels elements de més vàlua i de més autoritat dins la Confederació Regional de Catalunya, les seves paraules han de tenir una major repercussió entre l'element obrer que de molt temps no ha sentit parlar amb aquest llenguatge — que ha estat sempre el nostre — a cap dels elements dirigents de l'organització. Demés, les paraules d'En Peiró, impreses en les planes d'un periòdic portaveu de la C. N. D., deixen entreveure el desig o la conformitat dels militants actius en una rectificació de tàctiques fins ara molt combatuda. I a l'ensenyament poden servir per establir un corrent d'intel·ligència, de penetració, i d'harmonia entre bon nombre de companys de diverses tendències, però que en el fons desitgen amb tota l'ànima poder gaudir d'una organització obrera que contingui aquell sentit de construcció i d'organització política econòmica i social, que comenta En Kropotkin en la seva obra.

Es precisament en aquests moments que podríem dir-ne, de *repàs obligat*, quan tots els qui sentim damunt nostre el pes de la responsabilitat, deuriem fer quelcom per impossibilitar el retorn a un sistema de violència i intransigències executades estrafalàriament i catastròficament, com diu l'amic Peiró en el seu article. És molt significatiu i eloquent aquest paràgraf del seu article: "Y la cuestión está en saber si los que no saben conspirar pueden adjectivarse "revolucionarios" y pretender hacer la revolución social."

Tot és qüestió de voluntat i bona fe, ja que d'experiència per enfortir els esperits disposats a realitzar una llavor constructiva no en manca pas, ni d'element ben coneguts per a començar-ho tampoc.

Tendríem una gran satisfacció, convenent-nos d'haver comprès a l'amic Peiró i d'ésser a l'ensenyament compresos.

VILADOM

Lletres al Director

Des de Girona

Després de la llarga vaga dels carradors de la indústria suro-tapera de Sant Feliu de Guixòls, Palamós, Bisbal, etcètera, i d'haver estat resolta, han vingut la secció dels barrinaires que també continuaven explotats com els primers, a fer una petició d'augment de jornal per tal de poder viure amb més dignitat, i els senyors patrons, accedien a una part de la petició dels barrinaires, però rebaixant el jornal als carradors, (als quals va costar 14 setmanes de vaga per obtenir la millora); i ha vingut el que era de preveure davant l'actitud d'aquests furs, que mai en guanyen prou; ha esclatat la vaga de totes les seccions, podent-se ara dir que es troba paralitzada la indústria suro-tapera en el Baix Empordà. Però, com sempre, els que volen guanyar amb armes immobles, hauran recorregut com recorren molts d'ells, els quals poden fer i desfer, més en l'actual situació, procurant que siguin empresonats els "caps calents", per espantar-los o acovardir els altres. De la vaga esclatada últimament n'han vingut uns quants registres a casa dels que diem i el resultat dels quals ha estat empresonar el sindicalista Sebastià Clarà, el qual es troba en la presó d'aquesta ciutat. En escriure aquestes ratlles ens diuen que també han estat portats detinguts a aquesta ciutat, els sindicalistes Dispeis, Iglees, Ventura i Català.

A pesar del solt de fa dues setmanes, no hem vist que cap diari d'aquesta ciutat s'hagi preocupat del perill que representa el permetre deixar anar al riu Onyar els residus de la fàbrica de la "Electra Química Berenguer".

Potser sí que havia caigut en el buit la nostra denúncia, però avui tornem a insistir-hi.

Amb tota seguretat que si s'hagués tractat de l'arribada del director de "La Nación" o de la tornada del "Capitàn Erdades", "particulars amigos nuestros", haguera faltat temps i paper per donar-ho a conèixer.

Un altre enterrament civil

La setmana passada va fer-se en el veí poble de Salt, un altre enterrament amb caràcter civil. Fou aquest el del company sindicalista Joan Cané, que tot i ésser un diu intempestiu es va veure concoregudíssim.

Ha resultat un èxit de venda, el interessant fullet que acaba de publicar l'Editorial "Vértice", amb la traducció espanyola de de l'interessant monografia del nostre Gabriel Alomar, "La Pena de Muerte".

Està bellament imprès en la impremta del nostre setmanari, i porta una magnífica portada amb el retrat de l'autor.

Foren esgotats de seguida els exemplars que es van rebre a la "Peluqueria Comunal".

En una altra nota donem compte de la detenció dels companys sindicalistes de Sant Feliu de Guixòls, afegint-hi avui la d'un altre que fou portat a aquesta presó dilluns passat, En Francesc Soler.

Els últims cinc de tinguts els durà poc l'estar tancats, ja que al següent dia els traslladaren al poble de Sòria, en llibertat, i al primer detingut, En Clarà, l'han portat a Terol. La comunicació que ha but aquest últim li diu que es prenen aquestes mesures "per perillosos". Com es veu, són companys obrers, perquè fins ara no sé que hi hagi burgesos "perillosos", i a fe que n'hi ha que, "deixem encendre".

M. ROS

Per l'amic Emili Granier Barrera.

Des de l'ergástula, l'amic Granier contesta el meu article publicat en el número 88 de JUSTICIA SOCIAL, on exposara unes idees sobre el pacifisme, del tot contràries a les de l'autor de l'editorial que aparegué amb motiu de l'aniversari de la mort de Matteotti. Ni tan sol com a socialista crec que el pacifisme té de portar-se a l'extrem — i amb això estic d'acord amb l'amic Granier — en no voler "ésser aspirant a carn de canó".

L'amic Granier diu que: "Sols accepta la violència en darrer cas o en defensa pròpia". I que no creu "en la necessitat de la violència en les lluites socials, com tampoc en la necessitat de la dictadura després de la revolució".

No creieu "en la necessitat de la violència en les lluites socials"? Al meu entendre, feu mal fet i aneu equivocats. Les reivindicacions socials — amic Granier — hauran de guanyar-se primer o últimament, amb un vessament de sang i amb lluita més o menys terrible. Aquí rau, segons el meu criteri, aquell gran problema que amb el nom d'evolució o revolució social va discutir-se llargament en aquestes planes. En aquest tema que vos dieu que ha fet gastar muntanyes de paper, jo també hi tinc una pedra. Un article en què expressava els meus humils punts de vista i que la benignitat del llapis roig téu que no veïés la llum a les planes de "Lluita". El problema de la violència o pacifisme; evolució o revolució, jo el resol·lia formulant aquesta pregunta: "La revolució, té d'ésser abans o després de l'evolució?" Ja que considero la revolució com una fase de l'evolució. I que no pot entendre's l'una sense l'altra.

No creieu "en la necessitat de la dictadura després de la revolució"? Si la revolució té lloc després d'un llarg període evolutiu i té a son costat la majoria de la massa, no té cap necessitat de la dictadura, ja que l'acte de violència s'haurà efectuat per assaltar l'última barrera que s'oposava per la implantació d'un Ideal favorable a la majoria. Mes la dictadura després de la revolució és necessària, per "defensar les conquestes de la revolució", quan aquesta ha estat feta per una minoria. La dictadura del proletariat ha estat a Rússia — poble autòcrata, sense consciència ni criteri propi, embrutit per un jou centenari — un factor essencial.

Sobre d'aquest fet es recolza la teoria de les minories selectes.

L'amic Granier diu que es creu incapaç "de tirar a sang freda damunt un altre, encara que sigui el nostre enemic pitjor".

Jo, doncs, no comparteixo el vostre parer.

No ha d'oblidar el meu amic que totes les lluites, al fons del fons — com deia un dels mestres del socialisme — són una qüestió econòmica. Aquesta és la base del materialisme històric. I podeu estar ben segur, que per un pur càlcul aritmètic, per un egoisme material, per un interès econòmic — amagat baix distintes formes — avui teniu l'honor de sojornar — per una causa molta noble i lloable — entre les parets horribles de la presó. Crec molt sincerament que ni de grat ni per força tindreu vocació d'"heroi". Millor dit: de "màrtir".

Rebeu una abraçada, que faig extensiva a tots els presos qui us fan companyia per sustentar idees generoses.

JORDI ARQUE

Capacidad revolucionaria de la C. N. del T. (1)

"Si la burguesia y el Estado declinaran en nosotros las responsabilidades de la cosa pública y de organizar la producción, a nuestra vez, nosotros tendríamos que rechazar esta responsabilidad porque estamos completamente incapacitados para aceptarla."

(Palabras de Salvador Seguí en el Congreso del Teatro de la Comedia.)

Habréis advertido que por ahí se asegura que una de las causas del desmoronamiento de la C. N. T. consiste en que "se consintió perder algunas buenas ocasiones de realización revolucionaria". Advirtáste que ahora muchos de los que así hablan tenían metido en la mollera que una realización revolucionaria debía plasmar en el comunismo libertario. Lo que conviene saber, empero, es que no hubo tales buenas ocasiones de realización revolucionaria ni la C. N. T. está capacitada ni siquiera para ejecutar un gesto violento relativamente serio. Hablar de comunismo libertario, pues, resultaría la mar de divertido si gestas y hechos que han sido, rebosantes de estulticia, no invitaran a llorar.

A título de lo que fué, puede hablarse de propósitos revolucionarios. Como cosa inmediata, no los tuvo siempre la C. N. T., aunque nunca han faltado en ella elementos cuyos propósitos fueran una obsesión permanente. En los medios de la C. N. T., desde hace algunos años, se viene sufriendo de dos enfermedades: el espejismo revolucionario, que torturó a los obsesos, y la invasión de los confidentes, que, pagados como tales y para actuar de agentes provocadores, proveyeron de carne a las cárceles y al verdugo.

Si la sinceridad fuera un valor compatible con los que aseveran que "se consintió en perder algunas buenas ocasiones de realización revolucionaria", seguramente que tras de esto seguiría la confesión de que los que "consintieron" — inconscientemente, desde luego — fueron los obsesos, precisamente; pues ya es sabido que en nuestros medios el conspirar es función alegre y confiada, del dominio de cualquiera, del advenedizo e indocumentado, del sujeto de procedencia desconocida y equivocada conducta. Casi todas las ocasiones de "realización" revolucionaria han fracasado por lo mismo: porque se conspira con bociña y rodeados de confidentes. Y la cuestión está en saber si los que no saben conspirar pueden adjectivarse "revolucionarios" y pretender hacer la revolución social.

Pero dejemos ese camino, que él habría de conducirnos demasiado lejos.

La cita marginal nos recuerda unas palabras del malogrado Seguí, pronunciadas ante centenares de delegados y sin protesta alguna en el Congreso de 1919. Entonces eran una verdad que nadie se levantó a discutir. ¿Quién podría ahora discutir aquellas palabras, a pesar de los años transcurridos? Kropotkin, en su libro "La gran revolución", ha dicho que las realizaciones revolucionarias no consisten en estar animados de un espíritu insurgente, ni en levantar barricadas ni saber disparar un fusil. Más que en todo esto, la realización revolucionaria consiste en estar animados de un sentido de construcción, de organización política, económica y social, en co-

nocer bien lo que se destruye, en fin, para saber lo que y cómo hay que crear sobre las ruinas de lo destruido. Y ¿dónde está la labor constructiva verificada después del Congreso del Teatro de la Comedia, ya que entonces se vinculó a la C. N. T. una finalidad político-económico-social? ¿Cuándo, en el transcurso de estos años, se ha dado una sensación de capacidad, de sentido de construcción?...

Es incuestionable que desde 1919 no se nos dejó respirar, que hemos vivido en constante estado de crispación nerviosa. Pero esto, en cualquier caso, será una razón más para acentuar más la incapacidad revolucionaria de la C.

Preguntad a los atacados por el espejismo revolucionario qué haremos al día siguiente de verificado el hecho violento de la revolución, y os dirán—losaben de memoria—que hay que tomar posesión de la tierra y de los medios e instrumentos de producción, transporte y cambio y organizar el trabajo y la distribución de su producto en común. Yaún os repetirán la fórmula: "Cada cual, según sus fuerzas; a cada cual, según sus necesidades". Pero preguntadles cómo organizarán la producción y cómo su distribución al consumo, y aquí será Troya; y será Troya, porque, después de la citada confesión de supina ignorancia, los obsesos se enzarzarán en agria disputa, que no discusión, para ponerse de acuerdo, y de fijo oíréis los estrabillos "desviación", "confusionismo", etc. Preguntadles, además, sobre la capacidad económica industrial, agrícola, minera, etc., de España; habladles de estadísticas de exportación e importación, en fin, de estadística general, y os hallaréis en el mismo caso de antes.

Y tendréis suerte si no os dicen que la economía básica de España es industrial y no agrícola, y que el químico, el ingeniero, el arquitecto, el técnico, en fin, para nada son necesarios a la sociedad futura. Los obsesos os hablarán de las ciencias, del progreso, de la armonía, del embellecimiento de la vida social en todas sus manifestaciones, pero es un hecho cierto para ellos que los manuales se sobran a sí mismos —no querriamos que se viera exageración en nuestras palabras, pues ellas reflejan un estado de conciencia muy generalizado entre los ultrarrevolucionarios de nuestros medios.

***

Se explica, por tanto, que la C. N. T., con una finalidad de transformación absoluta de la sociedad, haya omitido la conquista del campo, que en ella se trate con menosprecio y como a enemigos a los trabajadores intelectuales, que jamás se haya pensado en dar a nuestras organizaciones un sentido futurista, de preparación orgánica para el mañana, no sólo en el orden de la producción, sino también en cuanto a la distribución de ésta al comunismo. Nada de esto ni nada tampoco sobre enseñanza escolar y técnica.

El sentido de violencia, exacerbado por la monstruosa guerra, lo invade todo. El valor revolucionario

(1) Reproduim amb gust de "Solidaridad Obrera" aquest interessantíssim article de J. Peiró. És digne d'observar com l'articulista situat en un camp diferent del nostre manté alguns punts de vista que nosaltres podríem signar sense cap reserva.

Company: El nostre periòdic és obra de tots. Cal que el teu esforç correspongui al nostre.

Fes que els teus amics llegeixin

Justícia Social

Ens calen noves subscripcions.

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la censura governativa

Justicia Social SETMANARI SOCIALISTA 2.ª època CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ: Viladomat, 108 (Imprem'a). - BARCELONA

REDACTORS i COL·LABORADORS Gabriel Alomar - Serra i Moret Josep Comaposada - Alfons Maseras - Dr. Aguadé Miró - Cristòfor de Domènec - J. Carner Ribalta - J. Llorens i Artigas Dr. E. Mira - J. de C. Serra Rafols Dr. Joaquim Xirau - Francesc X. Casals - "Apa" - Rossend Llaies Dr. Muntanya - Francesc Viladomat - Sara Llorens - Manuel Galés "Galdric" - Marius Vidal - Ferrán Cuito - B. Farré - Josep Ricart i Sala - Manuel Escorza - Dr. J. Estadella Arnó - J. Recasens i Mercadé - Rafael Campalans - Francesc Gandía - Dr. Josep Amorós Em i Saleta - "Shum" - F. Cañadas - Josep M. de Sucre - J. Roura i Torrent - Manuel Alcántara i Gusart - Dr. Cosme Rofes - Ignasi Iglesias - Roc Guinart - Puig Puigades - Joan Fronjó - Balagué Baró - R. Rafols Camí - Jaume Cardús - J. Durán i Guardia - Joan Forment.

REDACTORS-CORRESPONSALS Albert Schneeberger - Rafael Ramis, França Joan Comorera. - Argentina Carlota Golerés. - Àlvia René Lyr. - Bèlgica Roberto Marvasi. - Itàlia Dr. Andrés Ovejero. - Madrid

PREUS D'ABONAMENT: Catalunya i Províncies: Trimestre, 250 ptes. - Mig any, 450 ptes. Un any, 8 ptes. Estranger: Mig any, 575 ptes. Un any, 1050 ptes.

JUSTICIA SOCIAL és l'únic periòdic socialista que es publica a Catalunya. Té el deure d'ajudar-lo. SUSCRIVIU-VOS-HI personalment a la redacció o a l'administració, o bé trametent l'import de l'abonament a l'administrador, amb segells de correu, gir postal, etc.

5 ha publicat A l'Ombra del Camí llibre de poesies de EMILI SALETA i LLORENS amb un pròleg de l'IGNACI IGLESIAS ... «A l'Ombra del Camí col·loca al seu autor en un lloc distingit entre l'estel de lírics de les noves promocions que són glòria de Catalunya. Edició paper de fil ornada amb boixos 5 ptes. Es ven a totes les llibreries.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueix al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Treballador! Sigues digne de la teva condició humana! Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor. Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Les lletres i les derries

Devant d'un quiosc de publicacions

Es una cosa molt entretinguda aturar-se de tant en tant davant d'un quiosc de publicacions, un d'aquells frondosos quioscs de la Rambla, i observar la seva vida. Un quiosc sembla una mena de planta. Fulla que apareix, fulla que cau. Branca que s'aguanta plena de fruit i branca que mor i que es trenca.

Ara que es parla tant del públic i de les seves inclinacions em sembla molt interessant de tenir en compte què és el que el fa públic davant del quiosc i què és el que s'emporta i què és el que deixa. Ens fixem, naturalment, en tot el que són publicacions catalanes. Per de prompte, hi ha un fenomen eloqüent, que és el de l'aparició dels primers números. Primer número de setmanari o de diari que hom penja al quiosc, tingui el color que tingui, pel sol fet d'ésser el primer número ja té assegurada una venda considerable si és que s'exhaureix. Amb el primer fulllet d'una col·lecció o la primera novel·la d'una biblioteca passa també una cosa semblant. Després ve el segon número i la venda ja llangueix. En el tercer número, un setanta o un vuitanta per cent de publicacions ja semblen malaltes i tot fa preveure que la seva vida serà breu. La gent s'estranya d'això i fa apellacions al fur de l'idioma i als sentiments patriòtics; i la gent s'equivoca. Ja som prom madurs per no haver de fer aquestes apellacions sense solta ni volta. Podem ésser ja més exigents.

D'aquesta mena de publicacions que duren tant com una pampalluga, ja ho hem dit, que en tenim en una proporció considerable. La causa no cal pas cercar-la en el públic, perquè el públic, i principalment el nostre, obra gairebé sempre amb molta lògica, encara que la fent fracassada no ho digui així. La causa em sembla que es troba en el fet de que la majoria de les persones que fan periòdics són aficionats, i alguns d'ells, sense pretensions d'ésser altra cosa. Es el que passa amb les coses que no hi ha negoci, que poden fer-les els professionals, i tot queda a les mans de quatre improvisadors més o menys inspirats. Altres coses podríem dir encara suggerides per l'observació d'un quiosc de periòdics, però ja ho farem un altre dia.

Edicions "Diana"

Pròxima aparició del segon volum El nostre públic ha donat al llibre "Coses Vistes", de Josep Pla, el primer de la biblioteca "Edicions Diana", una acollida magnífica. La segona edició, que es troba a les llibreries des de primers d'aquest mes, obté el mateix èxit de venda que la primera. Atrament, la crítica, tant la catalana com l'estrangera, ha atribuït a aquest llibre un valor excepcional.

Els editors d'aquesta col·lecció, estimulats per aquesta experiència, i amb l'objecte de respondre a l'interès dels lectors, es disposen a seguir l'obra impresa, donant-li una més gran extensió de la que en principi es van proposar. D'aquí pocs dies es publicarà la llista dels llibres en preparació. La qualitat dels autors i de les obres amb què hom compta, es-

talvien totes les paraules que podrien dir-se sobre els projectes. Tal com estava anunciat, el segon volum d'"Edicions Diana" serà "El meravellós desembarcament dels grecs a Empúries", novel·la de Manuel Brunet. Dintre d'aquest mes es posarà a la venda a totes llibreries i quioscos.

Les besties i l'home (Faula)

Lluny de carreteres i camins, en un lloc apartat de la selva, es reuniren un dia en assemblea totes les bèsties de la terra. L'ordre del dia era: l'home. El lleó, que presidia, un cop oberta la sessió i fet el silenci, parlà així: —Companyes i companys: hem vingut aquí obligats per les constants persecucions i vexacions de què som objecte per part d'aquest ésser odiós i dominador que en diem l'home. No vull aquí exposar tot un memorial de greuges perquè seria interminable: l'opressió, l'engany, el despotisme, l'orgull, la golagreria i tots els demés vicis i defectes de l'home que pesen damunt nosaltres. Jo personalment, el vostre rei, el vostre cap suprem, no sols em veig constantment perseguit i caçat, sinó que, demés, encara, tancat en gàbies de ferro, em passeja pels pobles i ciutats i m'obliga a fer tota mena d'exercicis acrobàtics i ridícoles, indignes de la meua real magestat, davant d'un públic estúpid i covard. I un cop mort, esgarrireu-vos, l'home fa servir de catifa la meua pell. Exclamacions d'horror per tots costats. Quan el silenci torna, parla el tigre i exposa greuges semblants als dels lleó. També ell es veu perseguit, empresonat i obligat a fer el pallaso davant de l'home. També ell esdevé catifa. En mig de grans aplaudiments demana que s'acordi l'exterminació de la raça humana. L'ós, a qui l'home fa ballar per les places amb una anella al nas i lligat amb una cadena, s'adhereix a la petició del tigre. Parla seguidament un pinsó. L'home, sobre ell ésser inofensiu, extrema la crueltat. El persegueix. L'empresona. L'aixala perquè no pugui empendre la volada. Li roba la família dintre el niu. L'obligava a cantar vulgues no vulgues. Li arriba a cremar els ulls amb una agulla roenta. Aquesta horrorosa història del tendre ocell acabà de desencadenar la indignació de l'assemblea. Parla encara el cavall, el noble cavall, exposant la seva vida de denigrant servilisme, acabada sobre l'arena, morint davant de tot un poble de salvatges que quan el veuen caure, amb la panxa estripada i les tripes fora, ni senten compassió ni demostren cap mena de pietat, sinó que, fins que estan enrogallats completament, criden com mals esperits: Caballos! Caballos! Aquest és el cant funerari que arriba a les seves orelles quan ja ha perdut el món de vista. Se senten udols de ràbia i d'odi. Els que parlen després, l'austre, a qui són arrencades les plumes de viu en viu; i el mico, parent de l'home, a qui aquest arrenca les glàndules genitals per a rejovenir-se ell; la vaca, a qui roben la llet i els fills; el conill, víctima de cuiners, de laboratoris i de la moda; i moltes altres, no fan més

Un bell exemple El Butlletí professional dels obrers flequers

En la darrera assemblea del sindicat d'obers flequers "La Aurora", de la nostra ciutat, va prendre's el bon acord de crear un setmanari que tractés les qüestions tècniques i professionals del ram, a l'ensens que de tots els afers que puguin afectar als obrers del mateix. També va acordar-se que el periòdic seguís una orientació del tot imparcial enfront els diferents sectors que es disputen la direcció del moviment sindical a casa nostra, fent en canvi opinió en favor de la unificació dels obrers tots.

La manca de fortes Federacions d'indústria és una de les moltes conseqüències de la disgregació del moviment obrer peninsular. Això fa que siguin quasi bé desconeguts per a nosaltres els periòdics sindicals particulars a cada professió, i que els que existeixen no tinguin dissortadament cap punt de comparança amb els seus semblants de França, Anglaterra, Alemanya i altres pobles, que realitzen una tasca de divulgació verament intensa i profunda. Amb tot, el fet de sortir un periòdic que reflecti per part dels qui el dirigeixen al voluntat i el desig de convertir-lo en quelcom seriós i ben orientat, té sempre importància, car marca una norma als demés sindicats de Barcelona, la majoria dels quals no ha parat esment fins avui en un tan excel·lent mitjà d'educació i desenvolupament sindicals. Això s'és esdevingut per la incomprensió dels qui estant al davant d'aquestes organitzacions tenien el deure d'orientar sempre l'actuació de les mateixes, que se'n desenteniaven amb qualsevol pretext, com és el dir que el que mancava als obrers era un bon diari, sense observar que els periòdics sindicals d'indústria i els grans rotatius obrers tenen una funció del tot distinta i necessària per igual. La tasca a realitzar pels primers

està ben delimitada i comprèn quatre punts essencials: a) tractar de tots els afers tècnics professionals específics a cada indústria; b) donar una extensa informació de tot el que es refereixi al grau de desenvolupament d'aquesta en els diferents països, amb les diverses organitzacions i condicions de treball; c) realitzar una intensa tasca estadística sobre la producció per il·lustrar els obrers sobre l'estat del ram; i, finalment, e) tractar de tot el que es refereixi a l'estructura de l'organització, i ensem desenvolupar un pla d'educació i cultura sindical i obrera que obrer associat. No cal dir que, com ha de posseir, quan menys, tot a òrgans que són del sindicat, han de seguir les normes que les assemblees d'aquest tracin, uerò ens obliguen a fer aquesta observació les formes poc democràtiques de determinats líders de l'obrerisme barceloní i no barceloní.

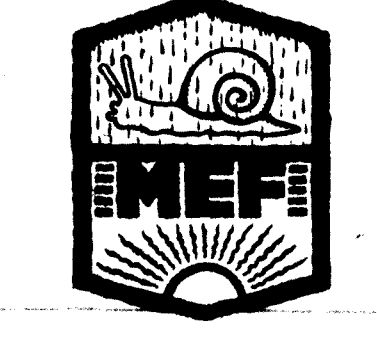
Els sindicats que tinguin consciència del seu paper han de fer el possible per anar a la creació dels seu organ sindical professional. Aquest realitza una tasca que altrament resta per fer. I que no se'n digui que aquests no són moments a propòsit per manca de mitjans econòmics. Més que altra cosa és qüestió de voluntat, ja que el periòdic contribueix a enfortir les organitzacions moral i materialment. Per totes aquestes raons i moltes més que podríem exposar, aconsellem a tots els sindicats que s'interessin per llur propi desenvolupament, que creïn els seus periòdics, sense que això signifiqui —entenguís bé J que ho proclamem com una finalitat, però sí com un dels millors mitjans per ajudar el resorgiment sindical de la nostra terra.

Ferms i mans a l'obra. Albert FONT

Company: Si sentiu les inquietuds que dignifiquen la condició humana dels oprimits, propagueu JUSTICIA SOCIAL periòdic socialista català.

"ACCIÓ COOPERATISTA" Portaveu de la Federació de Cooperatives de Catalunya. Articles doctrinals sobre cooperació: El moviment cooperatiu a Catalunya i a Espanya; Problemes socials relacionats amb la cooperació. APAREIX CADA QUINZENA Suscripció anyal: 4 ptes. Redacció i Administració: Aurora, 11 bis. - Ciutat

LIQUIDACIÓ DEL "VERMUT DE COMIAT" AL COMPANYY SERRA I MORET Ptes. Recaptat per a la venda de tiquets ... 57'00 Despeses ... 42'50 Saldament ... 14'50 El sobrant de pessetes 14'50, ha estat lliurat a l'administració de JUSTICIA SOCIAL per ajudar la publicació del periòdic. Ciutat, 2 setembre 1925 La Comissió Organitzadora

S'ha posat a la venda l'interessant follet d'en Gabriel Alomar titolat La pena de muerte traduït al castellà, i conté 24 pàgines amb coberta artísticament impresa a dues tintes i retrat del seu autor. — Es ven a 20 cèntims cada exemplar. S'ha fet un curt tiratge d'una edició de luxe a 40 cèntims. Les comandes s'han de fer a: Editorial VERTICE, Viladomat, 108, Barcelona.

L'obrer que no treballa per la seva emancipació ajut a fer esclaus als seus propis fills.

IMPREMPTA Isidre Duch Viladomat, 108 - Tel. 1018 BARCELONA

No servirem cap subscripció que no vagi acompanyada del seu import.

Preguem als nostres subscriptors per trimestres se serveixin renovar llurs subscripcions.

COMPANY: Si vols ésser digne dels teus ideals, has de considerar com a propis els sofriments i les privacions dels homes que els defensen. Recordat dels empresonats.

Per ajudar la família del company "Roc Guinart,"

M. E.	2 pessetes
F. B.	2 "
M. N.	2 "
J. F.	2 "
F. V.	1 "
J. J.	1 "
R. C.	5 "
R. B.	2 "
Total	17 pessetes

Obrers: Sou petits per qué esteu de genolls. Redreceu-vos.

Correspondència de Redacció —Claudi Sumalle.—Agraint el vostre article ens dol que no encaixi amb el to del nostre setmanari.